

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 976/2019
03.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Константина Ранкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 371/16 од 22.10.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 245/19 од 18.03.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 371/16 од 22.10.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 245/19 од 18.03.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 371/16 од 22.10.2018. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године која се неће извршити уколико окривљени у року провере од три године, по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала а оштећена ББ је упућена на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 245/19 од 18.03.2019. године, делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину преиначена је пресуда Основног суда у Зрењанину К 371/16 од 22.10.2018. године, тако што је тај суд окривљеног АА, због извршеног кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, за које је

оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године, док су жалба Основног јавног тужиоца у Зрењанину - у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Константин Ранков, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона, одредбе члана 438. став 1. тачка 7) и тачка 9) ЗКП; одредбе члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да „укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначењем окривљене ослободи од одговорности применом принципа из члана 454. ЗКП“.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да се иста повреда огледа у томе „што смо нас двојица по оптужном предлогу оптужени да смо ... покидали комарник на прозору куће“, а да је Основни суд у изреци пресуде, у чињеничном опису дела између осталог навео: „а затим је окривљени ВВ покидао комарник на прозору ...“.

Међутим, Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване, с`обзиром на то да је суд, у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку на главном претресу, само прецизирао радњу извршења како у односу на окривљеног АА тако и у односу на окривљеног ВВ, остајући у границама оптужног акта у погледу радње извршења дела за шта има законска овлашћења, чиме положај окривљеног АА није отежан нити у погледу криминалне количине нити у погледу правне квалификације. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног су оцењени као неосновани, јер суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се захтевом браниоца окривљеног указује из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која представља законски основ за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, али уз образложење да вредност противправно одузетих предмета не прелази износ од 5.000,00 динара чиме је окривљени уместо кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву, за које је осуђен, извршио кривично дело ситне крађе из члана 210. КЗ у ком случају Основни јавни тужилац није овлашћени тужилац за кривични прогон, већ је по

члану 210. став 3. КЗ овлашћени тужилац приватни тужилац, јер је у питању приватна имовина.

Врховни касациони суд налази, везано за напред изнете наводе, да се истима суштински не указује на битну повреду из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП већ се одбрана након сопствене оцене изведених доказа и сопственог чињеничног закључивања бави и правном квалификацијом која је у овом случају у корист окривљеног АА. Како се изнетим наводима суштински оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредба члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, то је у, наведеном делу, поднети захтев одбачен као недозвољен.

Захтевом браниоца окривљеног се изричито нумерички указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и тачку 3) ЗКП као и на „погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање“ односно одредбу члана 440, које не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је поднети захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,